

at jeg opfordrede ham til at lade den Overtskrift, han vilde have sat paa Finantsministeriets eller Invalideforsørgelsens Dør — i alt Fald den Dør, hvorfra Hjælpen skulde komme — sætte ikke paa Latin eller Græsk — hvad det var for et Sprog, forstaaer jeg mig ikke paa, — men paa Dansk; saa kan Enhver læse det og forstaa det; jeg gjorde ikke det ærede Medlem nogen Bebrejdelse i den Anledning. Det var jo meget pænt af ham, at han oversatte det for os her, men jeg har hørt meget seil, hvis han ikke foreslog, at den fremmede Overtskrift skulde sættes over Døren. Derfor anbefaler jeg, at den skulde sættes paa Dansk. Sluttelig anbefaler jeg meget varmt dette saa vel som de andre Andragender, idet jeg fuldstændig slutter mig til de Udtalelser, der ere komne fra de to foregaaende Lædere. Jeg skal med største Beredvillighed være med til, hvis der virkelig skulde være Vanskeligheder til Stede for den ærede Finantsminister for at udvise den Humanitet mod Invaliderne, som de have Krav paa, at opfordre den ærede Minister eller de, der komme efter ham, til at tage denne Sag i deres Haand og ved Lovgivningens Hjælp søge at raade Bod paa disse Ulemper. Det har ligeledes faaret mig i høi Grad at se afskillige af vore Kammerater Dag efter Dag høre ud og ind ad Portene her i Staden trækkende med deres Korfæsker. Jeg tvivler jo ikke om, at de have Lov dertil, men jeg er overbevist om, at det er i Erkjendelsen af, at disse Invalider ikke ere i Stand til paa anden Maade at skaffe sig det Nødtørstige. Jeg vilde hellere have, at vi skulde hjælpe disse Folk, selv om det skulde koste os Noget, saa at de kunde være forstaaede for paa den Maade at maatte fortjene deres Brød. Dette gjælder for Alle, og jeg kan ikke forløse mig med, at man gjør det til Pligt for en Mand at offere det Dyreste og Bedste, han har, og saa paa den anden Side ikke giver ham nogen Løn derfor, men lader ham lide Nød endog saa i hans unge Dage. Det er i høieste Grad urigtigt, og derfor har jeg benyttet Leiligheden til at udtale — og jeg betvivler ikke, at Flertallet i det ærede Thing er enig med mig deri — at det forekommer mig, at være urigtigt. Sluttelig skal jeg nok en Gang udtale det Ønske, at man, hvis der ikke ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade kan raades tilstrækkelig Bod derpaa for de Bedkommende, da vil jeg søge Lovgivningens Hjælp dertil.

Dan: Da jeg har været Indbringer af det Andragende, som findes i Betænkningen under Nr. 41 og som ved Indstillingen under Nr. 13 er henvist til Finantsministeren, finder jeg Anledning til med et Par Ord at udtale mig om denne Sag. Jeg har nemlig kjendt den paagjældende Invalide Holm til forskellige Læder og under forskellige Forhold i Livet, og da jeg

saaledes har et personligt Kjendskab til Manden, som maaske ikke ret mange Andre have, saa finder jeg det at være min Skyldighed her kortelig at udtale, at jeg fuldstændig tiltræder de gode Vidnesbyrd, som foretagne skriftlig fra forskellige Mænd og Autoriteter om denne Invalids Forhold. Jeg skal derfor anbefale Andragendet paa det Bedste. Med Hensyn til de Udtalelser, som fra forskellige ærede foregaaende Lædere ere fremkomne om Invalidernes Forhold i Almindelighed, da kan ogsaa jeg af mit ganske Hjerte slutte mig til disse Udtalelser. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Finantsministeren (Cstrup): Jeg forstaaer det ærede Udvalgs Udtalelser om Andragendet under Nr. 12 saaledes, at Udvalget finder det billigt, at der tillægges vedkommende Andragende en højere Pension end den, der efter den pensionsberettigede Tjenestetid tilkommer hende. Derfor det er Meningen, saa er Adressen til Finantsministeren urigtig, thi saa er det Kirke- og Undervisningsministeren, til hvem det skal adresseres, idet det er ham, under hvem Vedkommendes Tjeneste har ligget, og som vil have at gjøre Forslag til Thinget om Bevilling af en højere Pension. Jeg forstaaer som sagt Udtalelsen fra Udvalget og fra Udvalgets ærede Ordfører saaledes. Skulde Meningen være den, at der skulde være nogen Tvivl om, at den Afgjørelse, der er truffen af Finantsministeren over Pensionens Størrelse, var rigtig, da vil selvfølgelig Henvisningen til Finantsministeren være paa sin Plads; men jeg kan umulig antage, at det kan være Udvalgets Mening. Det er jo ikke første Gang, at det Tilfælde har foreligget for dem, der have at afgjøre Pensionskrav, hvorvidt Ansættelse som Prøvestuespiller medregnes som kongelig Tjeneste, og saadanne Tilfælde have altid været afgjorte saaledes, at Prøvestuespillerne ikke have nogen Pensionsret, og naar de senere opnaa at blive faste Stuespillere, medregnes ikke den Tid, hvori de have staaet som Prøvestuespillere i deres faste til Pension berettigende Tjenestetid. Jeg antager som sagt, at Udvalgets Mening kun har været den, at Billigheden kunde tale for, at der enten gennem Finantsloven eller ved særlig Lov tillægges Vedkommende en højere Pension, men i saa Tilfælde er det adresseret feilt, thi saa skal det adresseres til Kirke- og Undervisningsministeren. For Finantsministerens Vedkommende er det absolut rigtigt og i fuld Overensstemmelse med, hvad der altid har været gjort gjældende. Skulde der gjøres Forandring for denne Pensionists Vedkommende, maatte der gjøres Forandring for flere Andre, og det maa gives tilbagevirkende Kraft for meget lang Tid — De næste 3 Henvisninger gjælde Invalider. De almindelige Udtalelser om, at man skal være mild i sin Bedømmelse af Invalidernes Krav paa Understøt-